

godt støtte en løsning, hvor det forbliver i søjle 3 som mellemstatsligt samarbejde i 3 til 4 år og derefter overgår til søjle 1 med kvalificerede flertalsafgørelser. Det vil sikre, at vi efter udvælgelsen har en traktat, der imødekommer kravet om beslutningsdygtighed, og vi advarer regeringen imod at forsøge at få Storbritannien til at blokere for forhandlingerne på dette område, for det er ikke i Danmarks interesse.

Forslaget om at indføre en fleksibilitet i EU, der vil tillade et videregående samarbejde for et mindre antal lande, kan vi også støtte. Tiden har vist, at det er nødvendigt med denne mulighed. To hensyn skal iagttages: Det må ikke ødelægge de resultater, der er opnået i fællesskab, og det skal være en drivkraft til videreudvikling af det europæiske samarbejde.

Det udenrigspolitiske og sikkerhedspolitiske samarbejde har en relativt kort historie i EU-sammenhæng. Vi skal ikke længere tilbage end til 1986, hvor det blev placeret som en selvstændig traktat med skotter til det normale EF-samarbejde. Det var for resten en løsning, som den nuværende radikale udenrigsminister var varm tilhænger af, men i løbet af de 10 år har alle indset – også De Radikale – at det er en vigtig del af hele EU-samarbejdet.

Europa skal optræde troværdigt i internationale sammenhænge. Derfor er det vigtigt, at vi på det udenrigspolitiske område ikke mangler beslutningskraft, men at vi i tide kan udtrykke en fælles udenrigspolitisk holdning og handle, så der kan skabes stabilitet. Holland har her fremlagt et fornuftigt forslag, som på den ene side giver mulighed for en konstruktiv afståelse i udenrigspolitikken og på den anden side tillægger Det Europæiske Råd ansvaret for at fastlægge de overordnede strategier.

Det er fornuftigt, at enstemmigheden i princippet bevares, men at der også kræves en god begrundelse af det land, der blokerer en fælles holdning. Det er også fornuftigt, at et kvalificeret flertal kan bringe en blokeret beslutning op til afgørelser hos regeringscheferne i Det Europæiske Råd, for det sikrer, at der skal være virkelig tungtvejende grunde til for at blokere den fælles udenrigspolitik. Det Konservative Folkeparti kan støtte dette princip, fordi vi nu får chancen for, at stort set hele Europa kan samles om en fælles optræden på den udenrigspolitiske arena i det næste århundrede.

NATO, EU og WEU er alle vigtige brikker i den nye europæiske sikkerhedsstruktur. Det drejer sig om at få alle europæiske lande knyttet

sammen i en fælles sikkerhedsstruktur, der sikrer samarbejde og koordinering på det forsvarspolitiske område i Europa. Med så forskellige historiske placeringer, som de europæiske lande har haft siden Anden Verdenskrig på det forsvarspolitiske område, er det vigtigt, at NATO-samarbejdet fortsættes, at EU påtager sig opgaven i fredsbevarende, fredsskabende og humanitære aktioner, og at Den Vesteuropæiske Union udvikles som en selvstændig organisation i tæt samarbejde med EU og uden at svække NATO.

For os i Det Konservative Folkeparti er det vigtigt, at Den Vesteuropæiske Union kan knytte de europæiske lande til sig, som ikke er medlem af EU, men som ønsker et samspil med EU-landene i deres bestræbelser på at blive en del af den europæiske sikkerhedsstruktur. Derfor skal WEU efter konservativ opfattelse ikke fuldstændig integreres i EU som foreslået af Holland. Den franske diplomat og forretningsmand Jean Monnet udtalte i forbindelse med etableringen af Kul- og Stålfællesskabet, at det ikke drejer sig om at forene de europæiske lande, men det drejer sig om at forene de europæiske folk. Denne formulering dækker udmærket den konservative opfattelse af EU-samarbejdet. Vi ønsker ikke en sammensmeltning af de europæiske lande, men et tæt samarbejde, der kan sikre respekten for det enkelte menneske på hele det europæiske kontinent, uanset hvor vi opholder os. Derfor er Hollands forslag til at sikre, at menneskerettighederne respekteres i alle medlemslandene, et godt forslag, og derfor er cementering af forbudet mod diskrimination grundet i nationalitet vigtigt.

Netop for at sikre, at EU ikke tiltager sig kompetence på områder, hvor medlemslandene selv kan klare problemerne, er en præcisering af nærhedsprincippet og proportionalitetsprincippet betydningsfuld. Vi ønsker et europæisk samarbejde, hvor vi samarbejder om de grænseoverskridende spørgsmål, som vi bedst kan løse i fællesskab, og hvor vi nationalt løser de spørgsmål, som kun vedrører os selv. Kun EU giver os mulighed for det, og hvis vi ikke havde EU, så måtte vi opfinde det.

Netop de små lande i Europa har en klar interesse i et sådant samarbejde, og derfor har så mange mindre lande søgt om medlemskab af EU. Vi må ikke forpasse muligheden. Vi, der arbejder med den politiske smeltedigel, har nu en historisk chance for at samle Europa. Europa står på et højt punkt, og det skal nu afgøres, om